

А мое-то сръдце вѣне
 И не знай гдѣ да ся дѣне
     Че всъжду му тѣсно.
 Подъ гъсты тѣмны дрвета
 При брѣга на долове-ты
     Душа тяжко стене
 Ахъ! зарадъ свожъ любезнж
 Все да плачж и да чезнж
     Писано е менѣ!
 На неволж осяженный
 Азъ на гроба ѣ студены
     Денонощно съхнж.
 Всякый день щж да се влачж
 Надъ праха ѣ азъ да плачж
     Докль си издъхнж.
 Като едно цвѣте прѣсно
 И като росица лесно
     Ты погына млада.
 Па и азъ вече умирамъ
 Че у нично не намирамъ
     Нѣкаквж у сладж.
 Нека цвѣти полско цвѣте!
 Да се кычатъ съ него лѣтѣ
     Горы и поле-то.
 Азъ не щж го да го видж
 Че при милж щж да идж
     Скоро на небе то . . .